

ЛАГОШНИЙ П.С., ст. гр. МО-09Б
Наук. кер.: Курган О.Г., к.е.н., доц.,
Автомобільно-дорожній інститут ДонНТУ,
м. Горлівка

ДОСЛІДЖЕННЯ ПОЛІТИКИ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РЕСУРСІВ В ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Розглянуто деякі аспекти дослідження політики формування інвестиційних ресурсів в інноваційно-інвестиційній діяльності підприємства. Визначено основні етапи політики формування інвестиційних ресурсів.

Актуальність. Політика формування інвестиційних ресурсів є найважливішою з складових частин інноваційно-інвестиційної стратегії підприємства. Основною метою формування інвестиційних ресурсів є здійснення пошуку та можливих шляхів досягнення найбільш раціонального і економічно обґрунтованого компромісу між необхідною величиною обсягів власних і позикових джерел, необхідних для здійснення інноваційно-інвестиційної діяльності.

Мета дослідження. Теоретичне обґрунтування етапів та порядку формування інвестиційних ресурсів підприємства в ході здійснення його інноваційно-інвестиційної діяльності.

Основна частина. Розробка політики формування інвестиційних ресурсів здійснюється у декілька етапів, основними з яких є нижченаведені. Розглянемо детально кожен з них.

На першому етапі необхідно провести аналіз досвіду формування інвестиційних ресурсів в минулих періодах діяльності підприємства в цілях встановлення та виявлення потенційних можливостей. Для цього необхідно провести: аналіз динаміки зміни загального обсягу інвестиційних ресурсів, їх структурної відповідності темпам приросту оборотних активів підприємства; аналіз динаміки за джерелами структури загальної суми капіталу, що потрібна для задоволення потреб реалізації інноваційно-інвестиційних проектів; аналіз джерел формування та процес використання власного капіталу, спрямованого на задоволення потреб реалізації інноваційно-інвестиційних проектів; оцінку коефіцієнта самофінансування підприємства інноваційно-інвестиційних робіт в передплановому періоді; аналіз співвідношення обсягів короткострокових і довгострокових позикових коштів, відповідність величини обсягів оборотних і позаоборотних активів підприємства інвестованим коштам; аналіз динаміки загального обсягу величини позикових коштів в досліджуваному періоді; аналіз форм та методів залучення позикового капіталу; виявлення кількісного та якісного складу конкретних кредиторів, інвесторів підприємства, їх умов надання кредитів, проведення оцінки відповідності цих умов зовнішній кон'юктурі інвестиційного ринку; аналіз ефективності використання залучених

позикових коштів за результатами оцінки рентабельності та обіговості позикового та робочого капіталу [1].

Другий етап передбачає проведення оцінки в потребі загального обсягу величини фінансових коштів за визначений період. Для визначення загальної величини необхідного обсягу грошових коштів в планованому періоді треба визначити: запланований обсяг освоєння коштів; запланований приріст фінансових інвестицій.

Після отримання результатів розрахунку величини обсягів планової потреби в інвестиційних ресурсах, необхідних для задоволення потреб реалізації інноваційно-інвестиційних проектів, треба визначити найбільш оптимальні джерела коштів та величину їх покриття.

На третьому етапі керівництву підприємства доцільно оцінити фінансові можливості залучення коштів зовнішнього інвестора для задоволення виявлених потреб в плановому періоді реалізації інноваційно-інвестиційної діяльності а також обсягів власних коштів з внутрішніх джерел, якими можуть виступати: чистий прибуток; амортизаційні відрахування.

Необхідно провести дослідження з метою розширення внутрішніх джерел фінансування, які можуть бути реалізовані шляхом збільшення величини чистого прибутку підприємства, який спрямовано на потреби реінвестування, або перегляду амортизаційної політики, що існує на підприємстві, з метою збільшення величини амортизаційних відрахувань. При обиранні оптимальних шляхів збільшення власних джерел фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності необхідно керуватися метою максимізації їх загальної величини.

Четвертий етап передбачає аналіз покриття планової потреби в фінансуванні інноваційно-інвестиційних проектів за рахунок інвестиційних коштів з боку зовнішніх інвесторів, але таких, що не будуть вважатися позиковими. В даному випадку це стає можливим в разі проведення підписки на акції.

П'ятий етап. На цьому етапі необхідно визначити максимальну та мінімальну величину позикових коштів, яку потребує реалізація інноваційно-інвестиційних проектів підприємства. Розрахунок максимальної та мінімальної величини позикових коштів необхідно проводити з урахуванням наступних двох умов: досягнення граничного рівня фінансового левериджу; забезпечення фінансової стійкості підприємства.

Шостий етап. На цьому етапі необхідно провести заходи з визначення найбільш раціонального співвідношення величини обсягів позикових коштів, що залучаються підприємством на короткостроковий, середньостроковий та довгостроковий термін. Критерієм оптимального встановлення даного співвідношення служить визначене цільове призначення використання залучених коштів. Якщо інноваційні проекти підприємства орієнтовані на створення або розширення необоротних активів, то, як правило, керівництво підприємства проводить політику з залучення коштів на довгостроковий період (більш одного року). Для поповнення оборотних активів керівництву

підприємства доцільно залучати кошти на короткостроковий період.

Сьомий етап. Передбачає реалізацію можливих заходів з встановлення максимально мінімальної вартості на позикові кошти. Для вирішення цього завдання необхідно:

- визначити форми, типи, види позикових коштів, що залучаються;
- вибрати оптимальний склад інвесторів підприємства;
- сформулювати ефективні взаємовигідні умови залучення інвестицій.

Керівництво промислових підприємств, враховуючи специфіку управління інноваційно-інвестиційною діяльністю, в процесі вибору оптимальної форми позикових коштів має можливість розраховувати на отримання фінансового або комерційного кредиту [2].

Процес обґрунтування схеми фінансування реальних інноваційно-інвестиційних проектів виступає завершальною стадією виконання функції управління формуванням інвестиційних ресурсів, а також полягає основою у визначенні структури складу інвесторів інноваційно-інвестиційного проекту, величини обсягу необхідних коштів, інтенсивності надходжень чистого грошового потоку за окремими стадіями, етапами та фазами реалізації проекту та ін.

Висновки. Таким чином, визначено, що процес інноваційно-інвестиційної діяльності є досить складним, з взаємозв'язаними між собою елементами інноваційної та інвестиційної діяльності, що потребує якісного управління на кожному з етапів його реалізації.

Бібліографічний список

1. Кокурин Д.И. Инновационная деятельность / Д.И. Кокурин. – М.: Экзамен, 2001.–576 с.
2. Кузнєцова А.Я. Інвестиційно-інноваційна діяльність та система її фінансового забезпечення: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора екон. наук: спец. 08.04.01 / А.Я. Кузнєцова.–К.: Держ. установа «Ін-т економіки та прогнозування НАН України», 2005. – 36 с.